

SARA
RASCHOVÁ

REBELOVÉ
VLN

COO
BOO

Rebelové vln

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sara Raaschová
Rebelové vln – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

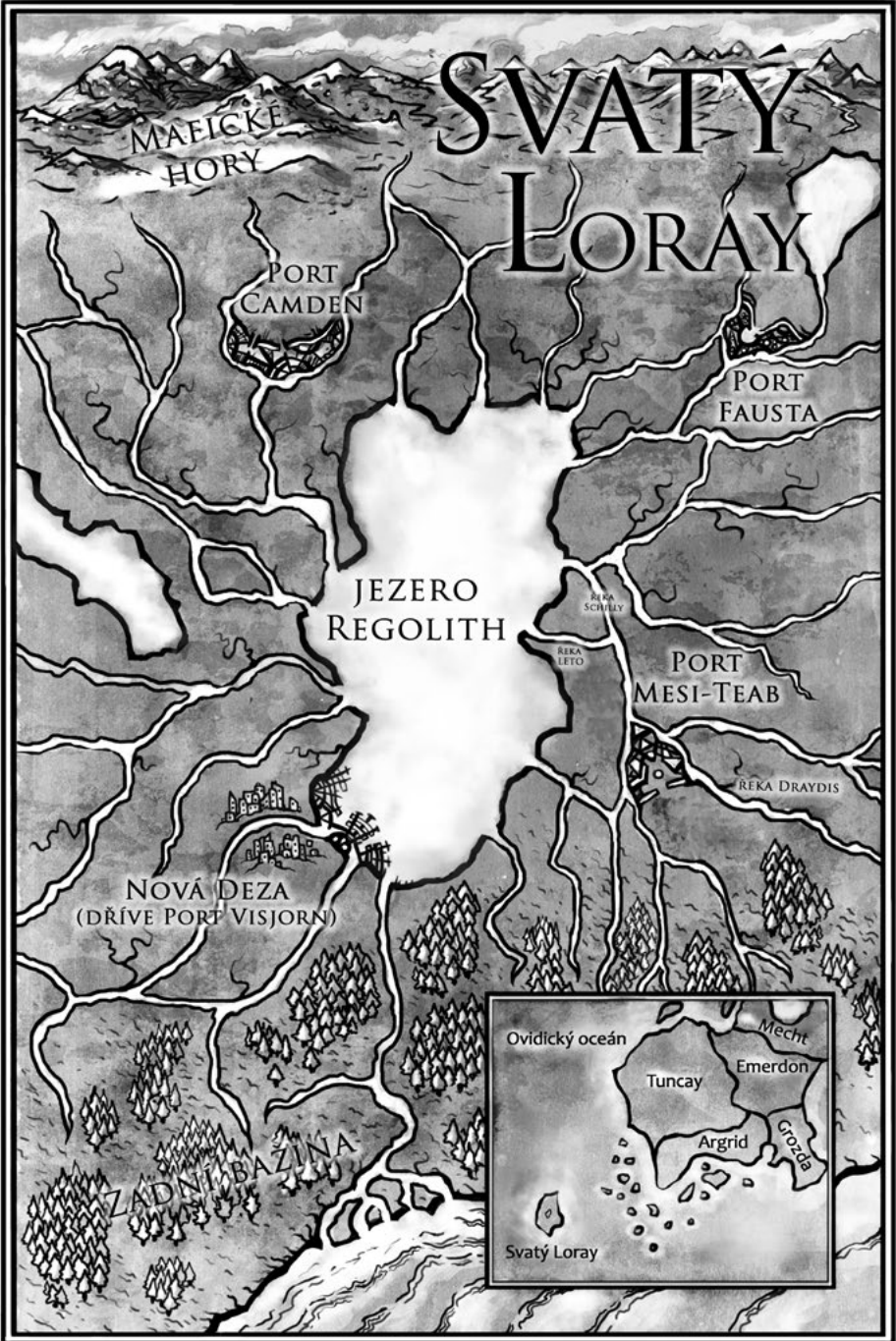
ALBATROS **MEDIA**

SARA RAASCHOVÁ

REBELOVÉ
VLN

COO
BOO

Pro O – tys vzdorovala od počátku. Nepřestávej.

SVATÝ LORAY

MAFICKE
HORY

PORT
CAMDEN

PORT
FAUSTA

JEZERO
REGOLITH

PORT
MESI-TEAB

NOVÁ DEZA
(DŘÍVE PORT VISJORN)

BAZINA
ZADNÍ BAZINA

Ovidický oceán

Mecht

Tuncay

Emerdon

Argrid

Groza

Svatý Loray

Ohnice

Dostupnost: Velmi hojná.

*Výskyt: Písečné naplaveniny
říčních koryt.*

*Vzhled: Bílá semínka na dlouhých
stoncích.*

*Způsob použití: Semínka se zamnou
mezi prsty a hodí se.*

Užití: Hořlavina.

Prolog

Benatu Gallegovi bylo třináct let, když byl svědkem upálení svého strýce a bratrance.

Tehdy si říkal, že to nebude jiné než ostatní upalování. Na louce u katedrály se budou tísnit nedočkaví čumilové, kteří úplně pošlapou trávu, jak se budou snažit najít co nejlepší výhled na divadlo na nádvoří. Mniši, sluhové církve, budou v těžkých černých hábitech pobíhat kolem hranic, přikládat dříví a dohlížet na vojáky, kteří vždy osazovali kůly a připravovali řetězy. A on to bude v tiché hrůze sledovat ze stínu katedrály svatého Neuse, jejíž vitrážová skla v oknech věží vypadala jako přísné oči Svatého Boha.

Když ale Ben stál na nádvoří, za hradbou vojáků, která ho oddělovala od šílícího davu, věděl, že tohle bude jiné. Bylo to jiné od okamžiku, kdy jeho otec potvrdil rozsudek nejen jako Asenzio Elazar Vega Gallego, král Argridu a Eminence věčné církve, ale také jako člověk odsuzující svého bratra za kacířství.

Ben si nedokázal v hlavě srovnat rozsudek se šťastnými vzpomínkami, které měl na strýčka Rodrigua. Na muže, s nímž se spolu s bratrancem Paxbenem jako malí honili po paláci, kdy dlouhýma pavoučíma rukama chytil Paxbena, který se svíjel v záchvatu

smíchu, na muže, který mu před celým uctivě vážným královským dvorem teprve před měsícem připnul na tuniku stříbrný odznak inkvizitora.

Obřad uvedení do inkvizitorského stavu byl pro Bena nejúžasnějším dnem v životě. Stál v katedrále a byl připraven vstoupit do společenstva, které soudilo zločiny podle učení Svatého Boha. Na Paxbena čekal stejný obřad v jeho třinácti letech a jednoho dne by zaujal otcovo místo jako Nejvyšší inkvizitor, zatímco Ben by se stal králem a vůdcem církve stejně jako jeho otec.

Ale to všechno teď byl jen sen, který zničily Rodriguovy hříchy.

Benovi se svírala hrud' a měl co dělat, aby nepadl na kolena a nerozplakal se.

„*Tvůj strýc a bratranec jsou zrádci,*“ řekl mu tehdy Elazar. „*Zradili Argrid, protože dávali peníze rebelům na Svatém Lorayi. Zradili Svatého Boha, protože obchodovali s ďábelskou magií, která pochází z tobo ostrova. Proto musíme očistit jejich duše.*“

„Ale byl to můj učitel,“ zašeptal nyní Ben, jako kdyby pokračováním rozhovoru mohl nějak změnit přítomnost. „Učil mě o magii Svatého Loraye. Učil mě, které rostliny jsou dobré a které špatné. Dokázal *rozeznat* špatnost. Nemůže být nástrojem Ďábla. Nemůže.“

Dav kolem něho začal jednohlasně rytmicky propěvovat:

„*V čistotě žít život boží. V počestnosti duše září. V cudnosti mravnost pravá. Pokání skromnost dává. V milosrdenství jedno srdce jsme. Pět pilířů Svatého Boha, těmi se řídíme, těmi jsme.*“

Benovi připadalo, že má plíce plné roztaveného olova. Tenhle hymnus zpíval se svým bratrancelem při bohoslužbách. Paxben vždycky zpíval falešně, a jakmile si všiml, že Ben má co dělat, aby se nasmál, začal schválně krákat ještě víc. Stávali vedle sebe, Ben se i přes záchvaty smíchu snažil zpívat a Paxben byl tak falešný, že si Ben představoval, jak si sochy svatých zakrývají mramorové uši.

Hymnus skončil a Ben se vytrhl ze zamyšlení. Přinutil se otevřít oči.

Strýce právě vedli k první hranici. Bratranec půjde chvíli po něm.

Oba byli přistiženi, když prodávali špatnou magii z argridské kolonie Svatý Loray. Rodrigu udržoval styky s tamními rebely. Podporoval šíření ďábelské magie v Argridu. A zatáhl do toho i Paxbena.

Ben se ohlédl a olízl si slané rty. Na schodech katedrály stál jeho otec v jasně oranžovém hávu, který symbolizoval svatého Aracela, jenž ztělesňoval pokání, jeden z pilířů Svatého Boha.

Elazar hleděl na připravené hranice s výrazem naprosté jistoty. Žádná lítost. Žádný soucit.

Vítr k němu přivál těžký pach sazí, popela, žhavých uhlíků a spáleniny, důsledek desítek let čištění od zla. Ben se díval na hranice, protože byl Benatem Elazarem Asentziem Gallegem a jednoho dne zaujme otcovo místo. Svatý Bůh ho vyvolil, aby vedl jejich lid.

Ale já jsem měl Rodrigua rád. Měl jsem rád Paxbena.

Miloval jsem oba tak, že i já musím být špatný.

Ve svých jedenácti letech byla Adeluna Andreu už celý rok vojačkou.

Šerá hospoda v Nové Deze byla plná hostů, což v této části hlavního města Svatého Loraye znamenalo říční piráty. Pach jejich těl se mísil s vlhkostí, a když Lu otírala mastným hadrem stůl poblíž zadního východu, musela zadržovat dech.

„*Musíme vědět, jestli se piráti přidají k revoluci,*“ nakazovala jí matka, když opouštěla bezpečný úkryt. „*Donesli se nám zvěsti, že se sbromaždují, ale...*“

„*Neprinesu žádné zvěsti, ale zprávy,*“ zopakovala Lu slova, která ji rodiče učivali. Děti ostatních revolucionářů se schovávaly za zábradlím schodiště a kulily na ni oči. Ještě teď cítila jejich strach.

Přinese potřebné informace. Udělá, co od ní její rodiče chtějí. Argridané musejí odejít zpátky za oceán, kam patří.

Piráti u nejbližšího stolu začali opile hulákat. Lu sebou trhla a sevřela hadr. Měla pocit, že na zádech cítí otcovu ruku, jak ji pobízí, aby sbírala informace jako drobky, které spadnout hostům z talířů.

Zdalo se, že k jednomu stolu se upírá pozornost celé hospody. Všichni piráti k němu občas krátce pohlédli, zbraně měli po ruce a byli ve střehu.

Lu otírala pult u zadní stěny a nenápadně se k onomu stolu blížila.

„Koho máš radši?“ zeptal se muž se světlou pokožkou, pronikavými modrými očima, chrániči předloktí z krokodýlí kůže a dřevěnými sponkami ve světlém plnovousu. „Rebelové tě pěkně otravovali, co?“

„Sem se jich nemohl zbavit,“ opáčil hlasitě muž se zlatohnědou pokožkou a velkýma černýma očima. Lu si všimla tetování na jeho tváři. Tvořily ho dvě tečky vytetované nad sebou nad dvěma tečkami vedle sebe.

Byl to symbol čtyř bohů, které uctívali v zemi Tuncay na pevnině. A Lu vídala lidi podobné tomu blondákovvi po celé Nové Deze, která byla centrem území, na něž si na Svatém Lorayi činil nárok pirátský syndikát Mechtů.

Po příjezdu prvních osadníků na tenhle opuštěný, džunglí zarostlý ostrov daleko od pevniny, o něj žádný král ani panovník neprojevil zájem víc než dalších sto let. Bylo to místo skvělých možností a svobody, dokud jej Argrid nevyhlásil za svoji kolonii.

Důsledkem pak byl vznik čtyř pirátských syndikátů složených z přistěhovalců z Mechtu, Tuncaye, Emerdonu a Grozdy. Jednotlivé syndikáty si své zájmy hájily před Argridem krví a pistolemi, jak říkali rodiče Lu, ale revoluce vyžadovala, aby všechny skupiny na Svatém Lorayi hájily svoji zemi společně. Ale piráti zatím nechtěli o sjednocení ani slyšet.

A Lu teď viděla, jak se spolu baví dva lidé z různých syndikátů. Rozbušilo se jí srdce.

„V církevních misiích pořád hoří ohně. Pálí rostliny, upalujou lidi,“ řekl Tuncayan a napil se z korbele. „Věděl jsem, že po nás Argridové jednou půjdou, ale co když je revolucionáři porazí a budou vládnout na Svatém Lorayi stejně mizerně?“

„Nevěřím jim,“ opáčil pirát z mechtského syndikátu, vstal a udeřil pěstí do stolu tak silně, že převrátil svůj korbel a pivo se rozlilo po stole. „Já bych vládl Svatému Lorayi líp než nějaký revolucionáři. Náš syndikát by to tady měl mít na povel!“

Tuncayan vyskočil. Okamžitě ho obklopili jeho lidé, ale členové mechtského syndikátu se jim početně vyrovnali. Zaleskly se čepele mečů, cvakly natahované kohoutky pistolí a vzduchem létaly urážky.

„Ať mě čert vezme, jestli tu necháme vládnout barbary z Mechtu!“

„Strč si někam ty svoje čtyři bohy, tuncayskej zmetku!“

Lu zahodila hadr a zadním východem vyběhla z hospody na půlnoční ulici. Uvnitř začínalo být nebezpečno. Okolní domy se leskly vlhkostí, která se do vzduchu dostávala z tuctů ostrovních řek. Ale vlhkost nebyla důvodem, proč jí dech vázl v hrdle. Utíkala po dlažbě a přemáhala tíživý strach.

Její otec Tom vystoupil ze stínu mezi dvěma pouličními lampami, které vrhaly na chodník světlo. Oči mu stínil třírohý klobouk. Smutně se pousmál, když pohlédl od Lu k hlučné hospodě.

„Proč nám nepomůžou zastavit Argridány, tati? Copak nechtějí mít?“ stačila jenom vyhrknout před tím, než z hospody zazněl výstřel z pistole.

S pomocí pirátů by revolucionáři konečně mohli vypudit Argridány ze Svatého Loraye. Válka by skončila, Lu by nemusela chodit na tajné výpravy a děti rebelů by se nemusely skrývat ve strachu, že je Argridané vyberou k očištění. . .

Otec ji vzal jemně za bradu. „Doufat v pomoc pirátů je beznadějně, zlato. Válku musíme ukončit jiným způsobem.“

Lu se sevřelo srdce. „Máš pro mě další úkol, vidě?“

Tomovou tváří se mihl soucitný výraz, ale z jeho úsměvu číselo hrdost.

Lu se k té hrdosti upínala stejně, jako lpěla na naději. Přestože se jí svíralo hrdlo. Přestože už teď cítila kovovou pachut' krve.

Piráti nebyli ochotni udělat, co bylo třeba k ukončení války. Ale ona ano.

Zatnula pěsti. Přestože na ostrově panovalo horko, měla ledové prsty.

„Tohle je moje malá Lulu,“ řekl Tom a políbil ji na čelo. „Vždycky se na tebe můžu spolehnout.“

✱ ✱ ✱

Devereuxi Bellovi bylo třináct a bylo to to jediné, co na něm nepovažovali za ďábelské.

Aby přestal s pokusy o útěk, museli ho připoutat k židli. Škrábance na závěsech dveří od jeho posledního pokusu byly stále ještě dobře vidět. Pocházely od hřebíku, který se mu podařilo vytáhnout z pryčny.

Vex nečekal, že mu to vyjde. Dělal mu zkrátka dobře připomínat jim, že se stále snaží.

Zvon, který visel v této misii – věznici –, oznámil čas šesti ostrými údery. Někde v patře začal zpívat sbor a jeho hlasy doléhaly do cel. Byl to hymnus o čistotě, počestnosti, pokání a dalších věcech, které byly Vexovi ukradené.

Poškrábané závěsy zaskřípaly a dveře se otevřely. Mihotavé světlo loučí v chodbě dopadlo do jeho cely. Vex sklonil hlavu a sevřel ruce v pěst, až provazy na jeho zápěstí zapraskaly.

Když se před ním žalářník zastavil, zvedl Vex hlavu a plívl mu do tváře.

Žalářník si tvář otřel rukávem černého hábitu. „Ani další noc neobměkčila tvé srdce, herexe.“

Herexe. Ve spisovné argridštině kacíř. To Vexovi připomnělo, kde je. V pekle vytvořeném Argridem na půdě Svatého Loraye.

Vex sklonil hlavu a mastné vlasy se mu svezly do tváře. Nadechl se vzduchu tak vlhkého, až měl pocit, že místo dýchání musí pít. Věděl, co bude následovat. Přijdou další dozorcí a budou se nad ním modlit nebo číst písmo. Takhle to chodilo každý den už...

Nepamatoval si. To bylo vtipné. Tiše se zasmál.

„Připadá ti to legrační, herexe?“ houkl žalářník.

„Já jsem mladý,“ opáčil Vex a opřel se. „Ale ty ne. Zasněním celý život tomu, aby tě tahle práce zabila.“

Všechny cely na chodbě byly plné rebelů a těch, které Argridané přistihli se zdejší magií. „Jsi slabý,“ nesly se hlasy dozorců z ostatních cel. „Jsi zkažený. Podlehl jsi svodům Dábla. Necht' tě Svätý Bůh očistí. Necht' Svätý Bůh zachrání, co zbylo z tvé duše. Jsi slabý. Jsi zkažený...“

Vexův žalárník si zklamaně povzdechl a začal přecházet sem a tam. Vex si setřásl vlasy ze zdravého oka. Od uvěznění mu jeho zranění nijak nevadilo. K čemu by mu byly dvě zdravé oči, když je režim vězení tak předvídatelný? Teď byl ale v nevýhodě, protože mohl sledovat žalárníka jen po své levé straně.

Dozorce se zastavil a zamyslel se. „Svätý Bůh má se vzpurnými dušemi své záměry.“

Vexe se zmocnila panika a jeho výraz zřejmě mluvil za všechno.

„Nemám na mysli hranici,“ usmál se žalárník. Ze záhybů oděvu vyndal lahvičku s listem.

Církevní dozorce, odpovědný za trestání lidí přistižených s ďábelskou magií, *používá magii?*

Ale žalárník nic nevysvětloval. Otevřel lahvičku a zaklonil Vexovi hlavu. Vex vykřikl, ale to byla chyba. Žalárník mu nasypal list do otevřených úst.

Nedalo se nic dělat, musel polknout. Trpký list se rozpadl na několik kousků a vklouzl mu do krku.

Každý sval v těle se mu bolestivě napjal. Vex křičel, krev se mu hnala žilami neuvěřitelnou rychlostí a hrozilo, že mu pod hrozným napětím popraskají šlachy.

„Jsi slabý,“ modlil se žalárník. „Jsi zkažený. Necht' tě Svätý Bůh očistí.“ Slova. Jen prázdná slova a *bolest*. „Necht' Svätý Bůh spasí, co zbylo z tvé duše.“

I

O šest let později

Řídkou mlhou se neslo deset úderů zvonu misie v Nové Deze a Lu se zhoupla na patách sešlapaných bot s ozdobnými přezkami. Na hradě brzy začne vyjednávání o smlouvě mezi Lidovou radou Svatého Lorange a argridskou delegací, ale ona stále trčí na trhu, který zabírá západní výběžek jezera. Ale už stačí koupit jen jednu maličkost, a bude mít všechno, co potřebuje. Pak se může zastavit ve špitále a nakonec jít na hrad a poslouchat vleklé debaty, které se táhnou už celý měsíc.

To pomýšlení trochu zchladilo její nedočkavost. Možná by nemusela *tolik* spěchat.

„Tohle nemá větší cenu než šest gallů,“ řekla obchodníkovi, který měl zboží vystavené na stolech na palubě svého parního člunu. Napravo od něj jiný obchodník nabízel kokosové ořechy, zelené banány a veliké plody chlebovníku ze statků z celého ostrova. Člun po levé straně nabízel kožené výrobky z koželužen na severu. Ale tenhle obchodník prodával rostlinnou magii.

Muž položil bednu na palubu, člun se naklonil a lahvičky s kořením zacinkaly. „Po padlé kapradi je velká sháňka. Dvacet gallů.“

„Tak sháňka,“ opakovala Lu otupěle. Bylo to ironické. Smlouvá o ceně koření, které způsobuje bezvědomí, když by sama dokázala

na místě usnout. Mnoho nocí po sobě strávila ve špitále vedle An-nalisy.

Obchodník na ni zamžoural. „Víte snad, k čemu padlá kaprad' je, nebo ne? Jedno vdechnutí jejího kouře položí dospělýho chlapa na několik hodin. Jestli hledáte něco na spaní, tak apatykáři v nóbl čtvrtích by určitě něco namíchali pro fajnovku, jako jste vy.“

A právě proto šla Lu k prodejci, který byl podle všeho pirátem. Zákona dbalí prodejci magie nabízeli buď jednotlivá koření se slabými účinky, jako masti na kůži a prostředky ke snižování chuti k jídlu, nebo nebezpečnější koření ředili a míchali z nich lektvary na uklidnění nebo na posílení. Míchání elixírů byla choulostivá práce, často velice časově náročná, kterou nezvládal každý. Navíc by poctivého prodejce těžko přesvědčovala, že ví, jak nakládat s tak silným surovým kořením, jako je padlá kaprad'.

Kdyby měla Lu na vybranou, nekupovala by rostlinnou magii od někoho, kdo ji nakradl v říčních korytech ostrova. V korytech, která teď patřila Radě Svatého Loraye.

Ve vzduchu byla cítit ostrá pachů' blížící se bouřky, hnilobný pach řeky s trpkým nádechem elektrického náboje. Každým okamžikem mohla přeskočit jiskra. Konec mola mýjela skupina polooblečených dívek a chlapců a hvízdali na námořníky a obchodníky.

Lu si zastrčila několik uvolněných pramenů černých vlasů do uzlu v týle a snažila se vypadat klidně. „Kdybych chtěla vyhodit padesát gallů za to, čemu apatykáři omylem říkají *tinktura na spaní*, ale ve skutečnosti je to jen slabý heřmánkový čaj, který se sotva otřel o plazivku spavou, tak bych asi zašla do nějaké počestné čtvrti. Ale myslím, že ve své profesi byste dlouho nepřežil, kdybyste takhle mluvil se všemi svými zákazníky, *piráte*.“

Lu by mohla litovat, že s ním mluví tak příkře, ale obchodník si už o ní také zřejmě opravil mínění. Dřevěné sponky v jeho dlouhém světlém vousu, bledá pokožka a ozdobné kožešinové lemování jeho oděvu prozrazovaly, že patří k syndikátu Mechtů, který považoval územní od Nové Dezy až k jižnímu pobřeží za své teritorium.

„Chci jenom mít jistotu, že to na vás nejní moc,“ poznamenal obchodník. „Nemůžu prodávat jen tak lacino, zvláště ne někomu, kdo by si mohl magií ublížit.“

„Ublížit?“ Lu vytáhla svůj výtisk *Botanických divů kolonie Svatý Loray*. Tuto knihu sepsali první osadníci ostrova. „Vaše krví podlité oči prozrazují, že dobře znáte halucinogenní vlastnosti plazivky spavé, ale víte, že ve směsi s tou vaší přeceňovanou kapradí se z ní dá připravit lektvar, který...“

... pomůže mé přítelkyni trochu se vyspat. Umírá ve špitále a tohle je jediný lektvar, který by jí měl pomoci. . .

Lu umlkla a přemohlo ji zoufalství.

Po rozbahněné přístavní hrázi procházely skupiny vojáků a míjely konec mola, na němž Lu stála. U vedlejšího mola kotvila za oceánská loď a další, trojštěžník, právě troubila na pozdrav a spouštěla můstek.

Byla to loď s přistěhovalci z Mechtu, nejsevernější země pevniny, kteří chtěli vyměnit klanové války ve své zemi za svobodu Svatého Loraye.

Obchodník počkal, až vojáci přejdou, a pak se přes stůl naklonil k Lu.

„Tiše! Vy Argridani umíte akorát přivést jednoho do maléru.“

„Nejsem žádná Argridanka,“ opáčila Lu dotčeně. „Jsem *Lorayanka*.“

„A znamená to něco, zlato? Vypadáte jako Argridanka. Možná trochu jako Tuncayanka. To znamená, že pocházíte z některý z těch zemí, stejně jako já z nějakýho klanu ve zmrzlý pustině. A je úplně jedno, že jsme na tomhle ostrově. Nikdo *nepochází* ze Svatého Loraye. Tak co, *Argridanko*, koupíte ode mě něco, nebo ne?“

Lu začínala vidět rudě.

Když před staletími došlo k objevu ostrova s koryty řek plnými magie, stal se zemí možností.

Když ho zaplavili přistěhovalci z pevniny, stal se Svatý Loray ostrovem svobody.

Když ostrov po dvou stech letech vratkého míru mezi pěti pevninskými státy zabral Argrid a pojmenoval ho Svatý Loray po jednom ze svých svatých, platil stále ještě za zemi naděje.

A když po padesáti letech kolonizace argridská církev rozhodla, že magie lidí kazí a odvádí je od Svatého Boha, stal se ostrov symbolem odporu.

Tohle znamenalo být ostrovanem, obyvatelem Svatého Loraye. Věřit v to, čím ostrov býval a čím zase může být. Zemí jednoty, zářků a *naděje*.

Lu nebyla Tuncayanka a téměř určitě ne Argridanka, bez ohledu na to, že po matce měla její hnědá pleť nazlátlý nádech a po otci zdědila ostré rysy Argridanů.

Její rodiče byli Lorayané. A ona také.

Lu se naklonila k pirátovi. „Jak tady můžete stát a klidně si prodávat magii, i když nelegálně, protože oba víme, že jste kriminálník, a přitom opovrhovat krví a oběťmi, díky kterým jste na svobodě?“

Piráť se ušklíbl. „Cha, co vy víte o obětech, holčičko? Kolik vám bylo, když skončila válka, co? Devět? Deset?“

„Bylo mi dvanáct, když revolucionáři porazili Argrid,“ opáčila Lu a pevněji sevřela ohmataný měkký obal *Botanických divů*. „Ale Lorayankou jsem byla už dávno před tím. A budu Lorayankou ještě dávno po tom, co vy si uvědomíte, že Rada poskytuje větší bezpečí a ochranu než váš syndikát.“

Pirátské syndikáty vznikly v době, kdy Argrid vyhlásil kolonii Svatý Loray. Hájily své zájmy na ostrovech, na němž despotický církevní stát porušil nepsané pravidlo mírumilovného soužití. Syndikáty se obávaly, že kolonizace Argridem může přinést útlak.

A když argridská církev začala očišťovat lidi, ukázalo se, že měly pravdu.

Ale revolucionáři vyhráli válku a ustanovili Radu, aby vydávala zákony, vybírala daně, zajišťovala práci, růst a pomoc. Aby pomáhal *všem* na ostrovech. Svatý Loray už syndikáty k ničemu nepotřeboval. Teď to byl stát.

Piráta našpulil rty. „Tak víte co? Vezměte si tu kaprad' za šest gallů a vypadněte z mého člunu.“

Lu potlačila myšlenky, vztek i smutek a vložila peníze do jeho připravené dlaně.

„Děkuju,“ řekla.

Obrátil oči v sloup. „Hlavně mě nechte v klidu obchodovat.“

Lu vzala kaprad' a otočila se k přístavní hrázi.

Nikdo mu nechtěl překážet v obchodech. Rada jen chtěla po něm a po pirátech, aby přispívali Svatému Lorayi jako jednotné zemi, ne čtyřem pirátským syndikátům, které mezi sebou soupeří a bojují.

Uložila kaprad' do brašny, rozhlédla se a nahmatala díru po kulce v obálce své knihy.

Noví přistěhovalci z Mechtu se shromažďovali poblíž prodejních míst trhovců. Jedno děcko pevně svíralo matčinu sukni. Z jeho vykulených očí zářily naděje a úžas.

Lu zabolelo u srdce. Co bude ta rodina dělat, až se její naděje rozplyne? Ne každý, kdo připlul na ostrov z pevniny, se přidal k syndikátu, který pracoval pro zemi jejich původu. A mnoho pirátů upustilo od zločineckého života, když jim Rada dala příležitost stát se občany Svatého Loraye. Ostrov byl nyní plný občanů a přistěhovalců, kteří měli práci, slušné bydlení a před sebou úctyhodnou a bohatou budoucnost.

Ale téměř století věrnosti syndikátům nebylo možné jen tak snadno vymazat.

Přesto ale Rada nastolí řád. Dojedná mírovou smlouvu s Argri-dem. Lu se už těšila, že se bude moci soustředit na něco nevinného, jako třeba na magické rostlinné směsi.

Pevněji sevřela *Botanické divy*. Kolem ní se tísnil dav a na boty se jí lepilo bláto. Sáhla do brašny pro lahvičku s kapradí.

Ale uvnitř narazila na něčí mozolnaté prsty.

„Ach,“ hlesl majitel těch prstů a usmál se. „Vždyť tohle není moje brašna.“

Instinktivní reakce přišla dřív, než se mohla zachovat jako dáma. Zatnula pěst a praštila kapsáře do nosu.

Mladík vykřikl, zaklonil hlavu, chytil se za nos a vytřeštil na ni jediné oko. Druhé mu zakrýval klípec a rozčuchané černé mastné vlasy.

„Vy jste mě praštila!“ vykřikl s nelíčeným údivem.

Nebyl o mnoho starší než ona a podle ošlehané tmavé vizáže zřejmě nepatřil k mechtskému syndikátu. Byl otrhaný a na ruce, kterou si tiskl nos, se skelně lesklo vypálené R pod zaobleným V a zkřížené meče Argridu. Takový cejch dostávali ti, které argridská církev zajala a očištila od používání magie.

To všechno si Lu uvědomila a zmocnil se jí děs. Někoho napadla.

V tu chvíli se k nim už otáčeli všichni obchodníci i nakupující. Dokonce i dva z vojáků, kteří dohlíželi na loď přistěhovalců, k nim obrátili pozornost.

Lu znovu pohlédla na kapsáře. Podle ostrých rysů a rezavého nádechu hnědé pokožky vypadal na Argridana. Znechucení na chvíli přebilo strach. Její otec byl Argridan, stejně jako mnoho ostatních revolucionářů. Přestože se snažili, aby byli považováni za zákona dbalé ostrovany, jiní, jako tento mladík, jen podněcovali nenávist, kterou většina obyvatel vůči Argridu cítila.

Mladík se dotkl nosu, a když ruku odtáhl, měl ji od krve. Jeho oblečení jí bylo povědomé, a zvláště ten klípec přes oko. . .

„Devereux Bell?“ řekla Lu a mladík zvedl obočí tak, že mu málem zmizelo pod vlasy. „Snažíte se vypadat jako Devereux Bell?“

Tenhle pirát byl známý po celém ostrově právě díky svému chybějícímu oku a skutečnosti, že nepatřil k žádnému syndikátu. Jediným morálním příkazem většiny pirátů byla věrnost syndikátu. Ale proslulost Devereuxe Bella pramenila z toho, že patřil k několika málo pirátům, kteří se plavili a loupili pouze se svou posádkou. Dařilo se mu už víc než rok, což bylo mnohem déle, než se povedlo jiným volným pirátům.

Že se mu dařilo, znamená, že to nevzdal a nepřipojil se k žádnému syndikátu, ani se žádným nenechal zabít.

Děti si rády hrály na známého banditu a zakrývaly si jedno oko, aby se mu podobaly. Pirátské syndikáty ho nenáviděly, protože si bral magii z jejich teritorií, ale nic za to neplatil. Rada Svátého Lorraine ho nenáviděla v podstatě ze stejného důvodu, ale nikdo ho nikdy nechytil, protože dokonale znal ostrov a dokázal se skrýt i před nejdůkladnější šňarou.

Mladík se usmál a ukázal zakrvácené zuby. „Kdo by nechtěl být nejobávanějším pirátem na ostrově?“

Vojáci už byli téměř u nich. Mladík si jich ještě nevšiml. Lu po nich střílela pohledem, toho si pirát musel všimnout.

Ale on se na ni dál usmíval. „Kdo jste?“ zeptal se.

Vojáci už byli u něho a každý ho popadl za jednu paži.

„Obtěžuješ dámu?“ houkl jeden z nich.

Mladík pohlédl na vojáky a úsměv mu trochu pomasl. „Ach, odvedte mě jen,“ zazpíval. „Již nechci spatřit jasný den.“

Lu i oba vojáci udiveně povytáhli obočí, ale pirát se dál mile usmíval. Zbláznil se snad?

Jeden z vojáků si odkašlal. „Promiňte, slečno, ale už vás nebude otravovat.“

Lu nepřítomně přikývla. Vojáci vlekli mladíka pryč a ten na ni ještě stačil svým jediným okem mrknout. Po tváři mu stékala krev.

Jeden ostrý úder zvonu odbil čas. Bylo půl jedenácté.

Lu si protáhla bolavé prsty a zabočila doleva, zatímco vojáci, kteří mířili k hradu stojícímu na skále nad jezerem Regolith, odbočili doprava. Teď byla dvojnásob ráda, že si naplánovala návštěvu Annalisy v nemocnici ještě před návratem na vyjednávání. Bude tak mít dost času, aby jí srdce sestoupilo z krku zpátky, kam patří.

Ještě naposledy se podívala za oběma vojáky a pirátem, kteří se prodírali davem lidí s propocenými šátky kolem krku, v třírohých kloboucích s bílými skvrnami soli, s ozdobami z krokodýlí kůže na potrháných kalhotách a v sukních se zablácenými lemy. Většinou to

byli občané ostrova, dobří Lorayané, kteří provozovali Radou schválené obchůdky, přebírali dodávky koření od vojáků a pracovali stejně tvrdě jako lidé, kteří prolévali krev, aby se jim dostalo svobody.

Ostrov od nadvlády Argridu velice pokročil. Rada dokázala poskytnout veškerou pomoc a ochranu, kterou nabízely syndikáty. Všechny svobody, o nichž si piráti mysleli, že získají neposlušností, byly mnohem trvalejší, pokud bylo dosaženo jednoty. A mladíci jako tenhle, kteří zabíjeli čas kapesními krádežemi, měli možnost stát se přínosem sami sobě i společnosti.

Svatý Loray byl zemí druhých šancí. Aspoň Lu tomu z celého srdce věřila.

Ze všech měst na Svatém Lorayi právě Nová Deza nejlépe ztělesňovala historii ostrova. Město vzniklo jako osada Mechtů a podle druhu ledního medvěda uctívaného v Mechtu bylo pojmenováno Port Visjorn, dokud Argridané město nepřejmenovali podle svého, když je zvolili hlavním městem. Původní jednopodlažní dřevěné domky z dob Mechtů se krčily vedle šestipodlažních kamenných argridských domů. Celkový dojem byl chaotický a trochu smutný, protože tohle byla všudypřítomná připomínka snah Argridu nacpat se tam, kde ho nikdo nechce.

Ale na Nové Deze přece jen bylo cosi uklidňujícího. Jako kdyby říkala: *Hele, přežila jsem revoluci, ty to dokážeš také. A jsi možná v lepším stavu než já.*

Proto si ji Vex vybral jako přístav, ve kterém se nechá zatknout. Měl tohle město rád.

Ale nečekal, že dostane ránu. Předpokládal, že jeho oběť začne ječet, nebo se s ní bude o brašnu přetahovat, aby přilákal vojáky, kteří ho pak zatknou. Ale ani ve snu ho nenapadlo, že ta dívka bude mít tak pádnou a přesnou pěst.

Když dozorcí Vexe strčili do společné cely pod hradem, nos mu pořád ještě krvácel. Vybral si místo, odkud zdravým okem přehlédl

celou celou, ale protože musel mít stále zakloněnou hlavu, nemohl se pořádně podívat, s kým ji sdílí. Slyšel chraplavé mužské hlasy a na chvíli ho vyděsilo, že by si měl vybrat mezi vykrvácením a prohlížením si svých spoluvězňů.

Měl předpokládat, že ta holka bude agresivní. Upoutala ho na ní díra po kulce v obalu knihy, kterou nesla v ruce – nepochybně vzpomínka na revoluci. Většina lidí si chtěla vyléčit válečné rány a jít dál, ale tahle dívka si klidně uprostřed tržiště vyjela na obchodníka, který byl nepochybně pirátem, a v ruce navíc držela památku na válku.

Vex šel k ní a sáhl jí do brašny. A teprve později si uvědomil, jaká to byla pitomost. Ta dívka musela za války projít tím nejhorším, když na to měla vzpomínku v podobě průstřelu v knize, a on ji napadl, aniž by uvažoval, jaké další jizvy ještě může mít.

Vex zavřel oko. Obě členky jeho posádky mu říkaly, že tenhle jeho plán je pitomost. Nayeli mu jednu vlepila. Edda mu řekla, že když ho zavřou, strčí ho vojáci do společné cely a tam ho jistě někdo pozná.

„K čemu to bude dobrý, co? Co když Rada zjistí, že má v lapáku Devereuxe Bella? Nebudeš se muset bát Argridu, protože špagát dostaneš už na Svatém Lorayi.“

Přestože Argrid prohrál válku se Svatým Lorayem, žilo na ostrově stále dost argridských lumpů. A ti si mysleli, že říční pirát původem z Argridu, za nímž nestojí žádný syndikát, by měl být loajální své staré vlasti. Aspoň tak to vyděrači říkali, když Vexovi a jeho posádce vyhrožovali násilím, pokud pro ně nebude krást magii. A znovu a znovu.

K čemu u všech všudy Argrid magii potřeboval? Ať si najdou někoho jiného. On s nimi skončil.

Ale jediným způsobem, jak se zbavit argridských ranařů, bylo nechat se zavřít. Potřeboval čas na to, aby si promyslel, jak se jich zbaví nadobro, aby se pak i se svou posádkou mohl opět věnovat mnohem ušlechtilějšímu cíli, kterým bylo zakoupení toho největšího, nejkrásnějšího a nejlépe opevněného sídla na Svatém Lorayi, kde by jim všichni dali pokoj.

Vex si povzdechl a zakuckal se krví, která mu stále tekla do krku.

Uplynula hodina, než mohl zase sklonit hlavu. V cele s ním bylo dalších devět vězňů. Samí piráti, a jeden byl tak starý, že vypadal jako hromada umolousaných hadrů a bílých vlasů shrnutá do kouta. Magie už sice byla legální, ale krást ji a přeprodat, vydávat obvyčejné rostliny za magické nebo vyhrožovat lidem, kteří odmítají platit poplatky na teritoriích syndikátů? To bylo stále protizákonné, i když mnozí raději volili to než smrt hladem. Být počestným námořníkem se hodně prodražilo. Chtělo to vlastní loď, zásoby, platit daně. Mnohem jednodušší bylo spojit se se syndikátem, který se o všechno postaral výměnou za to, co jste mohli doopravdy nabídnout. Například čas a věrnost.

Většina pirátů v Nové Deze patřila k syndikátu Mechtů, kterému velel Ingvar Pilkvist. Rozhodně nepatřil mezi Vexovy oblíbence. Ale tím nebyl žádný z vůdců čtyř syndikátů.

Vex se znovu rozhlédl po spoluvězňích, ale tentokrát zachytil něčí pohled.

Zatraceně.

Ten muž měl mastné hnědé vlasy a na roztrhaném oblečení další roztrhané oblečení, které na něm držel široký opasek z krokodýlí kůže. „Na co čumíš, argridskej pólve?“ zavrčel.

Vex měl jen málo nedostatků, ale ze všech nejvíc nenáviděl ten, že vypadal jako Argridan. Nemohl se zbavit rezavého nádechu pokožky ani ostrých rysů obličeje, kvůli nimž ho lidé vždy považovali za nepřítele, přestože pod Argridem trpěl stejně jako všichni ostatní.

Vex se ušklíbl. „Hele, nebyls to ty, kdo mě před měsícem zavřel? Nejsi voják?“

Vězeň neměl na zápěstí žádný cejch, to ale ještě neznamenalo, že není pirát. Znamenalo to jen, že neměl to potěšení projít církevní rehabilitací.

Vex si natáhl nohy a pokud možno nenuceně se opřel o stěnu. Všichni se teď dívali na něho, jako kdyby to byl ten nejlepší způsob, jak si ukrátit dlouhou chvíli.

Umaštěnec se začínal vztekat. „To teď zavírají Argridany? Rada dovolila, aby z Argridu připluli kvůli mírovým rozhovorům, a aby vyrovnali počty, tak zavírají spodinu?“ Odmíchl se a zamžoural. „Počkat, neješ ty...“

„Ty jsi až moc ošuntělý,“ přerušil ho Vex. „Jako kdyby ses sem snažil vetřít. Nemám pravdu?“

Několik vězňů přišlo blíž.

„Seš voják?“

„Přišel nás špehovat! Chce z nás dostat přiznání!“

„Nejsem voják!“ zařval muž a zvedl Vexe na nohy. „Tohle je Devereux Bell! Minulej měsíc jsem ho viděl, jak utíká z přístavu s bednou zdrávky! Je to on!“

Sakra, sakra, sakra.

Nayeli byla nesnesitelná, když měla pravdu, ale Edda byla ještě horší.

„Jak dlouho jim trvalo, než si tobo všimli, co? To jsem si myslela. Skvělý plán, kapitáne.“

Ostatní vězni se k němu otočili. Stařec v koutě se ani nepohnul. Nejspíš byl mrtvý.

„Ty seš Devereux Bell?“ zeptal se jeden vězeň nedůvěřivě. „Seš tak... mladej.“

Jiný Vexe popadl za loket. „Naše velitelka Cansu s tebou ráda hodí řeč!“

Vex svěsil hlavu. *Výborně.* Jsou tady piráti nejen z Pilkvistova syndikátu, ale i z tuncayského.

První vězeň popadl Vexe za límec. „Ani nápad. Pilkvist si ho podá!“

Vex by to mohl využít a poštvat piráty proti sobě. Sotva ale zvedl hlavu, aby řekl něco peprného na Pilkvistovu adresu, dveře do cely se se skřípáním otevřely. Polovina vězňů ucouvla dozadu. Čtyři zůstali stát kolem Vexe.

„Co je to za povyk?“ houkl dozorce.

Vex zadržel dech. Vězni snad nebudou tak natvrdlí, aby odpověděli po pravdě, nebo ano?

„Je to Devereux Bell!“ řekl ten, který ho chtěl pro Cansu.

Vex zaúpěl. Opravdu jsou tak natvrdlí.

„Je to on!“ potvrdil umaštěnec a zacloumal Vexem.

„Řeknou, že to byli oni, kdo mě našel, a stane se z toho záležitost Rady,“ zašeptal mu Vex do ucha. „Pak už mě před Pilkvista určitě nedostaneš.“

Muž zmateně otevřel ústa. „Já... no teda... vlastně to není on!“

„Říkals, že jo!“ pípl pirát od Cansu.

Vex vyděšeně pohlédl na prvního muže. „Cos to říkal o jeho matce?“

Druhý muž Vexe odstrčil a zaryl pohled do prvního. „Radši drž hubu! Vy Mechtové nevíte, kdy přestat!“

Umaštěnec vyvalil oči. „Já nic neříkal!“

Ale druhý pirát už napřahoval pěst. Zmatek, kopance, zkrvavené rty.

Vex dosedl na lavici. Bude to stačit, aby dozorcí zapomněli, co vězni tvrdili? Pochyboval o tom.

Dveře cely se znovu rozlétly a dovnitř vpadl půl tucet vojáků. Zatímco zklidňovali nejdivočejší vězně, jeden z nich se se zkříženými pažemi naklonil nad Vexem.

„Devereux Bell?“

Vex vzhlédl, usmál se a zamrkal. „Kdo že?“

Voják ho popadl jednou rukou pod krkem. Vex zalapal po vzduchu a dřív, než si vybavil nějakou obrannou techniku, které ho učila Edda – má zkroutit útočnickovi zápěstí, nebo svoje zápěstí, nebo má páčit palec? –, strhl mu voják klípec.

Vexe zamrazilo a připadal si jako přikovaný k lavici. Věděl, co teď voják vidí: jizvu ve tvaru X v pravém očním důlku. Jeho vlastní vzpomínka na válku.

Voják se ušklíbl. Pustil Vexe, ale nespouštěl oči z klípce, který stále svíral v masité pěsti.

Jsi slabý, vybavil si Vex hlasy, které mu nikdy nevytizely z paměti. Jsi zkažený.

Viděl muže, kteří ho za války uvěznili. Viděl úšklebky argridských vojáků, kteří se vyžívali v čištění břehů Svatého Loraye od *špíny* a *nečistot*. Viděl mnichy v celách, v nichž strávil čtyři měsíce, a hrdlo se mu svíralo při vzpomínce na byliny a jedy, které mu vpravovali do těla. Když se nakonec začal modlit, nebylo to za spásu. Modlil se za to, pokud opravdu existuje Svatý Bůh, aby prokázal milosrdenství a nechal ho zemřít.

Klípec spadl na kamennou dlažbu. Vex ho popadl, nasadil si ho a svět se zase srovnal natolik, že dokázal vnímat, co voják říká.

„Dejte ho na samotku, než to tady vyřešíme. Nechci už žádné rvačky.“

Vex si tiskl klípec na oko, jako kdyby si ho chtěl zadřít do kůže. Tohle nebyla nejlepší situace.

2

Ben se opíral o stěnu velikého stanu a snažil se udržet obsah žaludku na místě.

Byl sice na pevnině, v Deze, hlavním městě Argridu, ale ze šplouchání vln o molo před sebou měl žaludek jako na vodě. Ale pravou příčinou jeho stavu byl pořádně ostrý nápoj, který si dopřával minulé noci. Výčepní mu říkal Golpe de Velude do Inferno – sametová pekelná pecka. Pokud šlo o jeho účinky, dostál nápoj svému jménu, a navíc, když se po mnoha sklenicích toho zlořádu vpotácel v noci do paláce, odměnou mu byla ranní směna v inkviziční hlídce.

Dohlížet na defenzory, církevní vojáky, kteří kontrolovali připlouvající lodě, bývalo váženou povinností inkvizitorů. Teď to byl pohodlný „trest“ pro mladé provinilce.

Ben si stiskl kořen nosu a zhluboka nasál sláný vzduch zátoky. „Moje hlídka minulý týden zastavila závadnou loď, která chtěla vplout do přístavu,“ ozval se zevnitř hlas. Byl to vévodův syn, jeden z šestice urozených ve stanu, ale Ben si za nic na světě nedokázal vzpomenout na jeho jméno. „Nebylo to sice tak vzrušující jako najíť zakázanou magii, ale i tak to byla užitečná práce.“

Cinkly poháry. Nevětraný stan byl plný vůně květového vína.

Další mladík zaskučel. Tenhle hlas Ben poznal. Patřil o rok mladšímu hraběti jménem Claudio, který chodil do stejných hodin církevní etikety a dějin.

„Jak říkám,“ zabručel Claudio, „většina těch prohlídek je hrozná nuda.“

„Nemá to být zábava,“ opáčil vévodův syn. „Je to náprava našich hříchů.“

„Neudělali jsme nic špatného, Sale,“ oponoval Claudio. Salvador, tak se ten mladík jmenoval. „Tak nás tvoji rodiče přistihli, jak se líbáme. Jsme zasnoubení, proboha, tak by to mělo být jedno.“

Ostatní ohromeně utichli.

„Uklidni se,“ protáhl Claudio. „Neudělali jsme nic tak hrozného. Nejsme skuteční hříšníci jako vy, pohani.“

Někdo si odkašlal, aby Claudiovi připomněl, že mezi pohany také zahrnuje korunního prince, který s nimi právě slouží v inkviziční hlídce.

Rozhostilo se ticho.

Ben si zamnul spánky a ohlédl se. Sametové pohovky a měkké lenošky vytvářely kruh pro hrstku urozených, vyparáděných v hedvábných kallhotách, s leštěnými zlatými knoflíky a korály, s krajkovými šátky kolem krku a sítkami s drahokamy ve vlasech. Takové oblečení bylo spíš vhodné k církevním obřadům, ne do přístavu, kde měli pátrat po magii.

Ben potřásl hlavou. Každého z nich viděl nejméně dvakrát. *Zatracené pití.*

Povolil si límec a nejraději by strhl stěny stanu, aby dovnitř mohl čerstvý vzduch. To by ale aristokraté uviděli skutečný svět a jeho skutečné problémy. Za stěnami mohla elita sedět v nevědomosti a množství strážů drželo všechno zoufalství v náležitém odstupu – nemocné, kteří se tísnili před špitály, a chudé žebrající v ulicích.

„Tahle služba kdysi něco znamenala,“ zabručel Ben.

Salvador se ušklíbl. „Je ti dobře, můj princ?“

Ostatní inkvizitoři se se zájmem nebo překvapeně naklonili.

Ben zachytil jejich pohledy a potlačil škytnutí. Jeho pověst ale nebyla žádným tajemstvím.

Dokonce i náš princ podlehl pokušení Dábla, říkali Argridané. Ubohý princ Benat. Příliš si dopřává, je přelétavý! Aby se očistil, slouží v inkvizitorské hlídce. Jestliže náš božský princ podlehl dábelským svodům, a přesto může být vykoupen, pak je naděje i pro naše křebké duše!

Ben si to všechno představoval jako nemotorný tanec. Kolik chybných kroků musí udělat, než lidé začnou místo *ubohý princ Benat* říkat *kacíř*?

Za přistížení v opilsti odsloužil týden v inkvizitorských hlídkách a církev mu odpustila jako každému aristokratovi. Za tělesné obcování – pokud se to roznese, další týden hlídek, a vše je odpuštěno.

Ale nechat se chytit s magií ze Svatého Loraye? Mluvit příznivě o některých rostlinách? Neodpustitelné.

„Nic mi není,“ odbyl je Ben.

Claudio se narovnal a v černých očích se mu zablesklo. „Moji rodiče se za tebe modlí při každé bohoslužbě. Modlí se, aby tahle země byla silná a obstála i v těch nejobtížnějších zkouškách Svatého Boha.“

Ben povytáhl obočí. „Chceš říct, že ještě nejsem dost silný, hrabě?“

Claudio zrudl. Čekal, že bude mrzutý, bude se dohadovat a stydět se, že je stejně náchylný k hříchu jako oni.

„Jistěže ne, můj princí,“ vložil se do řeči Salvador a položil Claudiovi ruku na koleno. „Chce říct, že nám jdeš příkladem. Tvůj nezlomný vzdor vůči zlu nám dává naději, že i my přemůžeme každý hřích.“

„Dokonce i takovou nejasnost, jako je líbání snoubenky v otcově pracovně,“ špitla dívka sedící vedle Salvadora.

Claudio po ní hodil polštář s třásněmi.

Ben se znovu otočil směrem ven, aby dal najevo, že nechce pokračovat v rozhovoru. Claudio a Salvador dál mluvili, ale snažili se nedívat na Bena, který byl stále na svém místě u dveří.

Jindy by se k jejich hovoru připojil, dělal by lehkomyšlné narážky na nejbližší církevní svátky. Dělal by si legraci z toho, proč skončil

na téhle hlídce, nebo by Claudiovi a Salvadorovi radil, jak se nenechat chytit.

Nemohl ale dostat z hlavy Salvadorova slova.

Argridané chtěli, aby byl silný, aby jim byl vzorem, ale také chtěli, aby padl, protože Svatý Bůh odměňuje ty, kteří obětují. A co je větší obětí než posvěcený vůdce?

Argridané jásali nad smrtí Rodrigua a Paxbena. Žadonili o ni.

U Svatého Boha, příšerně ho bolela hlava.

„Princi inkvizitore? Potřebujeme vás.“

Ben se otočil. Jakes Rayen stál na hrázi v pozoru, jeho uniforma defenzora se vzdouvala ve větru a odhalovala slonovinový erb Argridu: zaoblené V jako symbol dvou složených dlaní na znamení ochoty vést čistý život a X symbolizující zkřížené meče na ochranu takového života. Jakes si urovnal uniformu a stáhl si límec, pod nímž se ukázala zardělá bronzová pokožka s několika tuhými chloupky. Ben věděl, že takové chloupky se mu táhnout až dolů, na hebkou pokožku pod břichem.

Byl celý rozpálený, ale s horkým počasím toho dne to nemělo nic společného. Jedním z důvodů, proč byl rád, že má Jakese ve své gardě, bylo, že v uniformě vypadal nádherně.

„Závadná loď, defenzore?“ zeptal se Ben, ale věděl, že kvůli takové maličkosti by za ním Jakes nepřišel.

Jakes se zachmuřil. „Ne, piráti.“

Ostatní inkvizitoři si povzdechli. Záviděli mu, že Benova hlídka našla něco, co ho na zbytek dne osvobodí od povinností. Nevšimál si jich a vyšel za Jakesem ven na slunce.

Pirátská loď, parní fregata, kotvila u mola, které bylo ztělesněným úpadku Argridu. Fošny byly ztrouchnivělé, špatně vyspravené, podpěry plné vilejšů a mazlavé špíny. Ben šel za Jakesem a našlapoval přesně do míst, kam on, aby se nepropadl.

Zastavil se u spuštěné lodní lávky. Většina z jeho defenzorů už zaplavila palubu, někteří z lodi opatrně vlekli truhlu. Počínali si s takovou opatrností, že mu bylo okamžitě jasné, co obsahuje. Téměř je

požádal, aby otevřeli víko, aby viděl lahvičky s magií. Poznal by ještě rostliny, jejichž názvy ho učil Rodrigu?

Vybavila se mu jiná vzpomínka. Krutí mniši a jeho vlastní otec, kteří ho vždy pláclí přes ústa, kdykoli po Rodriguově upálení řekl něco dobrého o magii. Jediné, co teď bylo nutné o magii vědět, bylo, že veškerá magie je hřích. A jeho hříchy budou napraveny, jakmile náležitě promluví k pirátům.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Jakes a ustoupil, když Ben zamířil k lávce. Pak si uvědomil, že v doslechu je víc lidí a dodal: „Můj princí?“ Pak ještě jednou, hlasitěji: „Jste v pořádku, můj princí?“

Ben se na něho pousmál. „To se ti povedlo, defenzore. Ale jsem v pořádku.“

„V pořádku znamená opilý a s kocovinou?“ zašeptal Jakes.

„Ach, defenzore, z tvého flirtování se mi tají dech.“

Jakes vytřeštil oči. „Psst...“ Ale zarazil se a sklonil hlavu. „Nechci dát těm supům,“ pokývl ke stanu inkvizitorů, „záminku, aby vám dělali potíže. I když se urození dvořané dívají svrchu na následníka trůnu a gardistu, věřím, že alespoň Svatý Bůh nám odpustí.“

Jakes už rok sloužil jako jeden z Benových defenzorů, ale přesto to byl stále ten sirotek, který přišel do Dezy z nesmírné touhy sloužit Svatému Bohu.

Ben zasupěl. „Mám dost zkušeností, abych se vypořádal s pomluvami a morbidními zájmy dvora. Ať si zkusí najít dalšího kacíře v rodině Gallegů. Nic na mě nenajdou. Obcování před sňatkem je sice hřích, ale ne zavrženíhodný.“

Jakes sklonil hlavu. Ben nesnášel takové formálnosti, ale bylo to nezbytné. V Benově životě byly věci, které měly víc politický než náboženský dosah. Za hanebné se například považovalo to, že dědic Argridu udržuje už deset měsíců vztah s prostým člověkem.

Argridská šlechta měla poměrně velkou volnost ve výběru svých parterů, pokud tito partneři byli také urozeného původu, aby nedocházelo k nerovným sňatkům. Elazar zatím Bena nenutil do výběru partnerky, kdyby ale věděl, že Ben věnoval své srdce, duši a téměř

veškeré myšlenky jednomu ze svých gardistů, který kromě hodnosti defenzora byl pouhým osiřelým kupeckým synkem, pak. . .

Ben raději ani nemyslel na to, co by jeho otec udělal. Jeho vztah s Jakesem patřil k věcem, které musel mít pevně v rukou.

„Víš přece, že tě nepovažuji za hřích, nestydím se za nás,“ řekl a snažil se nasadit lehký tón, ale příliš se mu to nedařilo.

Jakes nakrčil čelo. „To byste měl. Nejsem ani kapitán, proboha.“ Usmál se.

Ben na něho mrkl a vykročil kupředu, aby se vyhnul nutkání vzít Jakese za ruku.

Na palubě bylo ranní horko o něco snesitelnější. Ben si povytáhl rukávy ze silného sametu a zamířil k řadě pirátů, kteří klečeli v kruhu defenzorů. Nedokázal si představit, jak někdo vůbec může vydržet podmínky na Svatém Lorayi, a ještě sem doplout. Ostrov byl vzdálený týden plavby od pevniny a panovalo na něm větší horko a dusné vlhko než v rozpáleném hlavním městě Argridu.

Vítr prosycený solí se snažil strhnout Benovi klobouk a pero, které jej zdobilo, ho pleskalo do obličeje. Čtyři z pirátů vypadali na Argridány, jejich pokožka byla v různých odstínech rezavě hnědé, měli černé vlasy, ostré rysy a černé oči. To nebylo nic výjimečného, protože každý pirát, který se zde odvážil prodávat magii, se snažil splynout s okolím. Ale Benovu pozornost upoutal poslední pirát, Mecht. Světlovlasý, bledý, zvířecí, ztělesňoval všechno, co Ben slyšel o klanech té země a jejich nekonečných krvavých válkách.

Mecht vzhlédl a Ben okamžitě poznal, kde se vzala ta urputná pronikavost jeho pohledu.

Bylina sluneční oko propůjčovala dočasně schopnost ovládat oheň. Pouze Mechtové dokázali ovládnout její sílu, a co víc, uměli dočasné účinky slunečního oka proměnit na trvalé. Bojovníci slunečního oka byli peklem v lidské podobě, živoucím důkazem, že rostlinná magie je dílem Dábla.

Než se mohl Ben zeptat, jestli Mecht prošel rituálem, při němž by přijal schopnosti byliny, pirát vydechl a z nozder se mu vyvalil dým.

„Bárbaro diaño,“ vyhrkl nějaký defenzor. *Barbarský ďábel.*

Několik ostatních zadrmořilo krátkou modlitbu. Ale Ben se usmál.

Bojovník slunečního oka. Fascinující. Ti, které viděl předtím, přivlekli do Argridu misionáři, protože odmítali uznat Svatého Boha. Zemřeli kulkou z pistole, nikoli v plamenech.

„Co dělá v Argridu bojovník slunečního oka?“ zeptal se Ben.

„Nepatří k pravidelné posádce,“ řekl jeden z pirátů, patrně kapitán. Měl silný lorayský přízvuk s chrčivým *r*. „Ani ne před měsícem jsme ho najali v Mechtu jako pomocnou sílu. Jestli je tohle všechno kvůli němu, klidně si ho vezměte.“

Mecht si odplivl na palubu.

Tak jednoduché to ale nebylo. Kapitán to věděl. A Mecht také. Věděl to i Ben, kterému se žaludek houpal v rytmu kolébání lodi.

Jakes prošel za ním, diskrétně se mu otřel dlaní o bok a připojil se k ostatním defenzorům.

Ben si přitiskl spojené pěsti na hrud', palci vzhůru. Defenzoři na palubě udělali totéž.

„Náš Svatý Bože, ukaž nám cestu čistoty, počestnosti, cudnosti, pokání a milosrdenství,“ začal se modlit. „Děkujeme ti, žes otevřel nebesa těm, jež stvořil ďábelský pekelný oheň a zlo. Očisti naše životy od pokušení, abychom byli obrazy tvých pilířů. Pochválen buď Svatý Bůh.“

„Pochválen buď Svatý Bůh,“ zopakovali všichni kromě pirátů.

„Byli jste zadrženi inkvizitory církve Jeho Veličenstva, vládce Argridu,“ pokračoval Ben. Jeho slova tentokrát patřila pirátům. „Bylo zjištěno, že máte v držení bezbožné předměty. Pokud neučiníte pokání, církev očistí Argrid od vašich nenapravitelných duší.“

Církev sepsala tyto věty, aby zadrženi měli řádnou příležitost k pokání. Každý přistižený s rostlinami byl vinen a jedině přiznáním si mohl zachránit duši.

Slovo řádný mělo za působení Benova strýce jiný význam. Tehdy byli obvinění považováni za nevinné, dokud inkvizitoři nevynesli

rozsudek založený na pečlivém zkoumání církevního učení. Byly jejich hříchy spojeny s magií? Pokud ano, měli u sebe nebezpečné, zhoubné rostliny, nebo čistou magii používanou k léčení a zlepšení úrody?

Ale po Rodriguově zradě přišli obvinění o luxus presumpce nevinu. Po jeho smrti církve rozpustila inkvizitory a ty, kteří se bouřili, nechala také upálit. Jedinou povinností inkvizitorů, které církve ušetřila, bylo prohledávání příplouvajících lodí, ale dokonce i tuto povinnost zmrzačili tím, že ji předala lehkomyšlným aristokratům.

„Nebudu se kát z vymyšlených hříchů,“ ozval se kapitán. „Já a moje posádka jsme stejně nevinní jako vy, zvlášť když je teď na Svatém Lorayi ta delegace z Argridu. Chcete nás odsoudit za zboží, o kterým vaši vlastní lidi vyjednávají...“

„Mlč!“ štkl jeden z defenzorů. „Mluvíš s korunním princem!“

Ben se kousal do jazyka. Chtělo se mu říct kapitánovi, že má pravdu. Církve dál přikazovala zatknout každého, kdo by u sebe měl rostlinnou magii ze Svatého Loraye, přestože skupina diplomatů právě domlouvala mírovou dohodu s Radou vládnoucí ostrovu.

Když se Benův strýc a bratranec snažili změnit postoj církve k magii, zaplatili životem. Každý, kdo ve válce podporoval druhou stranu, byl také odstraněn.

Ben příliš nevěřil, že nová dohoda Argrid nějak změní.

Další pirát se krátce zasmál. „Princ. Nevypadáš ani zdaleka tak dobře, jak se říká, ale kdybys taky klečel...“

Jakes ho udeřil tak silně, že muž vrazil do piráta vedle sebe. To krátké pozdvižení upoutalo pozornost ostatních a mechtický pirát si to uvědomil stejně rychle jako Ben.

Piráta vyskočil a celým tělem vrazil do Bena. Přestože měl ruce spoutané za zády, sílu jeho svalů ani slunečního oka to nijak nezmenšilo.

Piráta do úderu vložil všechen potlačovaný vztek a Ben odlétl k lodnímu zábradlí. Mechtova tvář byla tak blízko, že na čele cítil žár jeho dechu a v duchu viděl plameny a popel.

Okamžitě se mu vybavil obraz, jak se jeho strýc a bratranec svíjejí na hranici. *Křičí.*

Zmocnila se ho panika. Narazil zády na zábradlí a jen instinktivně se přikrčil před plamenem, který na něho Mecht vychrlil. Uskočil vlevo, plamen mu olízl rameno a Mecht překvapeně ucouvl. Ben toho využil, získal rovnováhu a udeřil Mechta loktem do žaludku. Muž přidušeně hekl a plamen uhasl.

„Srazte toho barbara!“ vykřikl nějaký defenzor.

„Počkat!“ vykřikl Ben, vyšvihl se do sedu na zábradlí a jednou nohou zahákl Mechta v kolenou. Ten ztratil rovnováhu, a ještě než upadl, kopl ho Ben druhou nohou do žaludku. Mecht padl na palubu a okamžitě na něho mířilo půl tuctu různých zbraní.

Ben sklouzl ze zábradlí. „Bylo to zlo, co ho přimělo zaútočit,“ vyštěkl. „Ten muž má stále možnost kát se stejně jako vy ostatní. Všechny vás žádám, abyste prohlédli zlo, jímž Ďábel nakazil vaše srdce, káli se a zvolili svobodu. Jinak budete upáleni.“ Zachránil Ben toho piráta jen proto, aby později zemřel před zraky řvoucího davu?

Ale v podstatě mu to bylo jedno. Jestli se chtějí piráti nechat upálit, dobře. Pokud odsouzenci nebyli příliš pyšní, nabízeli Argrid možnost, jak přežít.

Mechta odtáhli tři defenzoři, ostatní hlídali zbytek posádky.

Ben si stáhl klobouk do očí. Paluba se s ním točila.

Jakes mu vrazil do ramene. „Tohle se donese k vašemu otci.“

„Proč?“ Odpověď ho opravdu zajímala. „Nic jsem neudělal. Od té doby, co církev přestala se skutečně spravedlivými soudy, nejsem k ničemu.“

Jakes vytřeštil oči. „Jednoho dne budete králem. . .“

„Země postavené na popelu a strachu. Já. . .“ *Nevěřím, že magie je zlo. A schází mi.*

Nikdy nebyl natolik opilý, aby to řekl nahlas. A zvláště ne Jakesovi.

Jakes si tiše broukal nápěv církevního chvalo zpěvu. Byl to takový jeho tik, když byl nervózní, znepokojený, nebo když příliš přemýšlel o povinnostech, které by měly patřit výhradně Benovi.

„Jestli dojde k dohodě se Svatým Lorayem,“ řekl Jakes, „nebude-
me moci zatknout každého námořníka. Bude obtížnější rozpoznat
zlo. Budou znovu potřebovat inkvizitory, kteří by jednotlivé přípa-
dy posoudili.“

Ben si povzdechl. „Zbožné přání, defenzore.“

Církev teď měla neomezenou moc. Jakákoli dohoda se Svatým
Lorayem ji posílí a posune až k jeho břehům. Hlídky. Čistota. Očiš-
tění.

Ví Svatý Loray, co se chystá?

3

Do křídla špitálu, kde byli umístěni pacienti s třesavkou, vedla nejkratší cesta přes stáje. Lu rychle kráčela uličkou, vířila prach a mýjela ospalé koně, kteří mávali ocasy, aby se v horkém vzduchu ochladili.

Náhle se před ni zhoupl malý chlapec, zavěšený za kolena na trámu. „Dej mi byliny!“

Lu vyjekla a upustila balíček.

„Ach, to jsi ty, Lu,“ řekl Teo. „Myslel jsem, že jsi sestřička.“

Zasmála se. „A nemám žádné magické rostliny, které bys mi mohl ukrást.“ Sehnula se, aby sebrala pohoštění, které vzala cestou. Náplň jednoho koláčku vytekla a ulepila pergamen, v němž byl zabalený. K nasládlému pachu slámy se připojila sladká kokosová vůně. „Ale vypadáš dost strašlivě. Řekni, piráte, kdo jsi?“

Samozřejmě to věděla, protože Annalisin bratr si vždy hrál na jediného piráta.

Není dneska první, kdo předstírá, že je Devereux Bell, pomyslela si.

Teo se vyhoupl, chytil se trámu a seskočil na zem. Na šestiletého kluka byl překvapivě mrštný. „Jsem Devereux Bell!“ prohlásil, zavřel jedno hnědé oko a rozmáchl se pěstí. „Nepolapitelný. Nепorazitelný! Tak strašlivý, že nepotřebuju syndikát, aby mě chránil!“

„Kromě jiného,“ poznamenala Lu, ale usmála se. „Jak jsem říkala, pane Belle, jsem jen prostá žena. Můžu vám aspoň nabídnout něco dobrého?“

Teo si klekl a sklonil se nad dva koláčky, které se jí podařilo zachránit.

„Luuu,“ protáhl. „Můžu si jeden vzít?“

„Ano.“

„Ten druhý je pro Annu?“

„Ten druhý je pro Annu.“

„Ale na tebe žádný nezbyde.“

Lu mu podala ten větší koláček. „Já jsem už měla, Teo. Ale jsi hodný, že máš o mě starost.“

„Tak tady jsi, Teo Casalesi!“

Ve dveřích do stájí se objevila sestra, s níž si právě hrál. Únavu z nekonečného pečování o potřebné se snažila skrýt úsměvem.

Když nemoc Annalisy pokročila tak, že se už nemohla sama o sebe postarat, trvala na tom, že zůstane ve špitále pro chudinu z Nové Dezy, kde předtím pomáhala jako dobrovolnice.

„*Když se mi občas uleví, můžu aspoň s něčím pomoci,*“ říkala.

Jestli ti to dodá naději, tak cokoli, říkala si v duchu Lu.

„Lu přinesla dobrotu!“ Teo vyskočil, aby je sestře ukázal.

Lu vstala, a když se zakousl do čokoládové polevy, odhrnula mu vlasy z obličeje. V tu chvíli bylo těžké říct, jestli má narudlý nádech jeho pokožky původ v dětském vzrušení, nebo argridské krvi.

„Proč nejdeš do zahrady?“ zeptala se ho Lu. „Určitě by ti našli nějakou práci.“

Lu pohlédla na sestru a ta přikývla.

Teo vykulil oči. „Možná najdeme magické rostliny! Já vím, že rostou jenom v řekách, ale co kdyby?“

Lu se usmál. Zahradní byliny měly také své využití, ale neměly zaručené a nadpřirozené magické účinky. A i kdyby špitál dokázal pěstovat magické léčivé byliny, žádná z nich neúčinkovala na třesavku.

Lu strávila hledáním takových bylin hodně času.

„Možná,“ opáčila. „Zahradníci ale jistě budou rádi, když jim pomůžеш.“

Teo se rozběhl, ale ještě se zastavil a ohlédl se. „Děkuju za dobrotu!“ zavolal. Znovu se dal do běhu a koláč držel oběma rukama.

Sestra zvažněla. „Přinesla jste další léky?“

Lu stiskla rty. „Brzy.“ Namíchat směs na spaní z ingrediencí, které si přinesla z trhu, potrvá několik dní. „Jak dlouho už?“

Jako kdyby Lu mohla zapomenout, jak dlouho je Annalisa ve špitále. Vždycky ale doufala, že špatně počítá.

„Dvanáct dní, slečno.“ Sestra se kousla do rtu. „Dnes ráno jsme přišli o dalšího pacienta.“ Rozpačitě si zamnula ruce. „Byl tady deset dní.“

Třesavka byla stejně tajemná jako ostrovní magie. Nezabírala na ni žádná léčba, obvyklá ani ta magická, nešířila se z člověka na člověka, někteří pacienti s ní přežívali léta, jiní umírali během několika dní. Vědělo se o ní jen to, že se projevuje třesem, který nakonec zesílí a kosti zeslábnu tak, že člověk nemůže sám chodit ani stát a je upoután na lůžko. Jakmile to dojde až sem, je jen otázkou dní, než nemoc svoji oběť zahubí.

Annalisa přišla do špitálu před dvanácti dny.

Sestra sevřela pěsti a přitiskla je k sobě prsty vzhůru. Lu poznala gesto, které používali vyznavači agridské církve.

Nakrčila nos. Lu nechápala, jak mohli lidé na Svatém Lorayi věřit církvi i po tom, co zde ta víra plná jedu napáchala.

„Modlím se za Casalesovy děti,“ řekla sestra. Myslela tím Annalisu a Tea. „A také za vaši duši.“

Modli se, jak chceš, pomyslela si Lu. Ten váš bůh moji duši stejně nikdy nepřijme.

„Děkuji,“ procedila Lu se zatnutými zuby a se zbývajícím koláčem šla dál. Annalisa jí sice řekne, ať ho dá Teovi, ale bude aspoň na chvíli šťastná.

Chvilí byly to jediné, co jim zbývalo.

Válka zprvu vypadala jako zábavná hra. Učili se v podpalubí parníků a spali ve sklepích vystlaných dekami. Byli stále v pohybu, probouželi se na nových místech, mezi novými lidmi. Ale iluze se zhroutila, když ji jednoho rána vyhnali ze sklepa, její matka Kari řvala rozkazy na jejich vojáky a Tom ji popadl za ruku a vlekl kolem změti trosek, které po sobě zanechala kanonáda.

Lu zjistila, že když jí Tom před usnutím zpíval, nebylo to vždy proto, aby ji uklidnil, ale aby neslyšela sténání vojáků, jimž nahore vytahovali kulky z ran. A její matce neříkali *Kari Vlna* proto, že by milovala oceán, jak jí matka říkávala, ale protože sama jako příboj vedla tucty ozbrojených rebelů proti velitelským stanovištím Argridanů, aby tam ukradli bitevní plány, potápěli flotily nepřátelských parníků, zachraňovali vězně z vlhkých sklepů misíí a další akce, kvůli nimž museli být rebelové stále v pohybu.

Tohle nebyla žádná hra. Válka byla nezbytná. A jak Lu stárla, začínala být víc součástí té nezbytnosti než děti ostatních rebelů. Stejně jako Annalisa byly přesvědčeny, že revoluce je zábava ještě dlouho potom, co Lu sama poznala pravdu.

„Máma slíbila, že už to brzy skončí!“ tvrdila vždycky Annalisa.

Moji rodiče mi tohle nikdy neslibovali, pomyslela si Lu. Ale tehdy se usmála, hrála si s ostatními dětmi a posilovala se jejich nevinností, když ji rodiče poslali do další akce.

Ale s Annalisou byla až do konce války. Lu se na ten poslední den snažila z mnoha důvodů zapomenout. Byl to konečný zlom. Před ním byla válka a její povinnosti vojáka, po něm mír a povinnost pomoci rodičům vybudovat funkční stát.

V jejím novém životě nebylo místo pro děti, s nimiž vyrůstala. Jen několik měsíců po revoluci se jí matka zeptala: *„Proč nezajdeš za Annalisou? Dřív jste se tolik kamarádily.“*

Dívat se na Annalisu bylo jako oživovat oběti války. Lu byla ráda, když jí ostatní děti dodávaly elán, ale to už skončilo. Annalisa přechkala válku bez zranění. Co by ještě mohlo přijít?

Nejprve zemřela Bianca, matka Annalisy a Tea. Když třesavkou

onemocněla i Annalisa, vrátila se Lu rozpačitě do jejího života. Chránila Annalisu už před válkou, tak nedovolí, aby jí ublížilo něco tak malého a bezvýznamného, jako je nemoc.

Aspoň se snažila. A snažila se stále.

Lu došla do křídla, v němž ležela Annalisa. V místnosti s oloupanou omítkou s ní pokoj sdílelo dalších jedenáct pacientů. Byli to většinou Mechtové, protože Nová Deza ležela na území, které mechtský syndikát prohlásil za své. Jenom špitály pro chudé potřebovaly celé oddělení vyčleněné třesavce – nemoc napadala především chudinu. Ať se třesavka přenášela jakkoli, Annalisa ji zřejmě chytla stejně jako její matka při pomoci těm, kteří si nemohli pomoci sami. To byla Annalisina odměna za to, že byla mnohem méně sobecká, než Lu: rozsudek smrti.

Když k ní Lu přišla, upřela Annalisa své černé oči na koláč. „Podařilo se ti ho propašovat přes Tea?“

Lu se posadila vedle ní, stáhla si sukni a natáhla nohy směrem od postele, aby si na ní nepochutnaly štěnice. Nevšímal si zápachu špinavého ložního prádla, tlumených výkřiků z chirurgického oddělení, ani občasného zvracení ostatních pacientů.

„Chtěl, aby sis ho dala,“ řekla Lu. „Je to moc hodný kluk.“

Annalisa si vzala koláč. Dlaha na paži jí sahala po zápěstí, ruku měla volnou. Na prstech měla několik modřin, ale Lu to záměrně přehlížela.

„Už je smlouva hotová?“ zeptala se Annalisa.

Lu se kousla do rtu. Podle její matky chybělo Radě do konečné podoby smlouvy ještě několik týdnů. Válka sice skončila před pěti lety, ale teprve smlouva potvrdí její definitivní konec.

Lu bojovala s neklidem, který ji provázel od přistání argridských diplomatů. Nechtěla na ně myslet. Otevřela *Botanické divy* a jejich hřbet zapraskal stejně hlasitě jako chatrné lůžko. Dívaly se na ni popisy prvních průzkumníků Svatého Loraye spolu s jejími vlastními poznámkami. Přestala myslet na ostatní věci.

„Kde jsme to minule přestaly? U trávičnicku?“

Annalisa zaváhala s prstem upatlaným od rumové polevy. Vytřeštila oči, na obličejí jí vyrazil pot a zuby jí cvakaly nezvladatelným třasem. Záchvat magického třasu jí proběhl celým tělem a upustila koláč. Paže jí škubaly tak, že to vypadalo, jako kdyby chtěla vzlétnout.

Když záchvat pominul, přitiskla Annalisa čelo Lu na paži a černé vlasy se jí svezly do tváře. Pacienti na ostatních lůžkách se ani neohlédli, takže to nebyl stud, co přimělo Annalisu odvrátit se. Její tělo sice občas zachvátí třas, ale vnitřní orgány byly v neustálé křeči. I proto byla zabalená v příkrývkách, přestože bylo velké teplo. Nechtěla, aby Teo viděl žluté a modré skvrny na jejích rukou a nohou.

„Trávičník,“ zkusila to Lu znovu. „Má purpurový stonek s purpurovými listy. Vyskytuje se v rašelinistích Zadní bažiny. Požití jednoho stonku zažene hlad na sedm dní.“ Lu se pokusila o úsměv. „Kdy tedy bude nejméně vhodná chvíle vzít si ho?“

Annalisa zvedla hlavu. Praskla jí žilka v oku a bělmo kolem černé duhovky měla zarudlé.

„Ty to nikdy nevzdáš?“ zeptala se. Bianca utekla z Argridu, když bylo Annalise deset. Při bolestivých záchvatech mimoděk někdy hovořila s přízvukem, který si osvojila v dětství.

Bojovala jsem v revoluci, aby lidé, jako jsi ty, byli šťastni, pomyslela si Lu. Jestli teď můžu nějak zmírnit tvoje utrpení, pak to opravdu nevzdám, Annaliso.

„Trávičník,“ řekla Lu s důrazem na každou slabiku a lehce o ní šťouchla.

„Dobře, dobře.“ Annalisa si opřela hlavu o stěnu a černé vlasy jí sklouzly na krk. „Trávičník. Když utiší hlad na sedm dní, tak... tak nejméně vhodná chvíle bude před Jarní slavností. Pomysli na to jídlo, které bys nemohla sníst. Pečený lílek, guláš z prasečích oháněk a ty uzené ryby! To by bylo utrpení.“

„Měly bychom ho dát Teovi před příští slavností. Vzpomínáš si na minulý rok? Tak se přecpal dovezenou šlehačkou, že pozvracel celý krámek toho emerdonského obchodníka. Muselas tehdy koupit dva tucty kamenných prstenů a celé balení kožených klobouků, protože je úplně zničil.“

Annalisa se přestala usmívat. „Lu.“

Lu pevněji sevřela *Botanické divy* a prstem zabloudila k otvoru po kulce na zadní straně obálky.

„Už jsi toho tolik udělala. Ale postaráš se o něho? Myslím o Tea.“

„To nebude potřeba.“

„Jsem všechno, co má. Až... Musím vědět, že o něho bude postaráno.“ Namáhavě se nadechla, ale stále se jí chvěl hlas. „Stejně jako já, ani on nemůže zapřít, že v jeho žilách koluje argridská krev. Krev nepřátel. Co se stane, když dítě jeho věku skončí na ulici? I když se Radě podaří uzavřít smlouvu, předsudky mají tuhý kořínek. Bude...“

„Dost.“ Lu jí položila dlaň na předloktí. „Ani jeden z vás není Argridán. Jste Lorayané. Bude o tebe postaráno a o něho také. S takovými věcmi si nemusíš dělat starosti.“

Annalisa se chabě pousmála. „Díváš se na ostrov příliš jednoduchým pohledem.“

„A proč ne?“ opáčila Lu příkřeji, než měla v úmyslu, ale slova se z ní valila dál. „Proč bychom nemohli být jednotnou zemí, která směřuje ke stejnému cíli? Proč bychom nemohli nechat minulost za sebou? Když se všichni dohodnou, že budou žít podle zákonů téhle nové země, mohli bychom začít od začátku. Přestaneme se bát lidí s argridským původem, nebudeme každého Mechta, Tuncayana nebo Grozda podezírat, že je pirát, protože všichni budeme Lorayané. Ani bychom nepotřebovali smlouvu na zajištění naší bezpečnosti. Argrid na nás znovu nezaútočí, protože ve své jednotě budeme tak silní, že se neodváží.“

Lu se zarazila a oddechovala. Annalisa položila dlaň na ruku, v níž Lu držela *Botanické divy*. Jako kdyby se jí kniha vysmívala za to, že si myslela, že ji hra nechá zapomenout na setkání, které ji čeká.

„Lu,“ začala Annalisa opatrně. „Jsi...“

„Anno!“

Všichni pacienti sebou při Teově výkřiku trhнули. Utíkal uličkou a černé vlasy se mu lepily ke zpocenému obličejí. Důkaz, že pracoval venku na slunci.

„Anno,“ zašeptal, když doběhl k nohám postele a uvědomil si, že jedním z pravidel špitálu bylo nemluvit hlasitě. „Dala ti koláč? Že byl moc dobrý?“

Annalisa se usmála. „Byl výborný, Teo. Ale už nemůžu. Pomůž mi?“

Vylezl na postel, přitiskl se k ní z druhé strany a na beztak špinavém povlečení zůstávaly čokoládové otisky jeho dlaní.

Vykulil oči, když uviděl knihu na klíně Lu.

„Lu! Tys přinesla kouzelnou knížku!“ vykřikl a všichni pacienti začali dotčeně brblat.

Lu se usmála a podala mu knihu. „Jednou budeš v téhle hře lepší než já.“

„Jsem dobrý v každé hře!“

„Ach, vážně?“ popíchla ho Annalisa. „Dokažte to, maličký mužíčku.“

Křivá prkna podlahy zaduněla pod rychlými kroky. Lu vstala. Čekala, že to budou sestry spěchající k pacientovi, ale k nohám Annalisiny postele přispěchala jediná sestra.

„Slečno Andreu,“ vydechla. „Běžec vám přinesl zprávu, ale ta novina se už stejně šíří. Chytili ho! Drží ho na hradě.“

„Koho chytili?“ zeptal se Teo.

Sestra se na Tea usmála a podala Lu papír. „Říčního piráta. Ale ne ledajakého piráta. Toho bez syndikátu. Je to. . .“

Lu se sevřelo hrdlo a přiškrceným hlasem přečetla jméno ze zprávy od své matky: „Devereux Bell.“

4

Hrad v Nové Deze poskytoval nejlepší výhled na celém Svatém Lorayi. Argridané jej před desítkami let vystavěli na jedné z ebenových skal, které se vypínaly nad hladinu Regolithu. Pod ním se na písčiny naplaveninách, přerušovaných ústími mnoha říček, rozprostíral přístav, z něhož se táhl sytě šedý kouř parníků. Mnohem dál, kam oko dohlédlo, se vinula klikatá koryta říček, která ostrov porcovala na chaotickou změť bažin a neprostupné džungle. Na březích některých z nich se nacházely nuzné a chátrající přístavy. Ostrovu dominovalo pohoří dřímajících vulkánů, které se ztrácelo v oparu daleko na severu.

Za normálních okolností by ten okouzlující výhled Lu alespoň na chvíli zaujal. Dnes ale byla netrpělivost silnější. Zastavila se na posledním kamenném stupni schodiště vedoucího do hradu a zatínila pěsti.

Za dveřmi čekali argridští vyjednávači. A teď i osud Devereuxe Bella.

Stále se nemohla zbavit podezření. Ale to přece nebylo možné. Musela to být náhoda, že se ten kapesní zloděj podobal Bellovi. Nejznámější říční pirát na ostrově by přece nebyl tak nešikovný, a navíc byl hrozně mladý. Určitě to nebyl on.

Otevřela dveře hradu a v duchu si opakovala, že tak to musí být.

Její vzpomínky na měsíce následující po revoluci byly útržkovité. Převládala v nich úleva, radost a chaos vítězství. Ale několik událostí se jí přesto pevně vtisklo do paměti. Viděla se, jak si hraje se štěnětem na svobodném tržišti Nové Dezy. Tom jí vařil horkou čokoládu a jí se z toho dekadentního pamlsku chtělo plakat. Jasně si vybavovala, jak právě tímto vchodem vchází do hradu s rodiči, dalšími revolucionáři a poraženými Argridany.

Prostorná vstupní síň byla po obou stranách lemována zářivými okny, klenutý strop a mramorovou podlahu zvýrazňovala záplava skleněných lustrů a ozdobných zlatých mušlí. Za vysokými, bílozlatými dveřmi se nacházela soudní síň. Závěsy byly dobře promazané a Lu tak nepozorovaně vklouzla do místnosti, kde právě probíhalo jednání.

Čerstvě vyleštěné černé a bílé dlaždice dlouhé síně se leskly ve světle lustrů. Pilíře oddělovaly dvě skupiny lavic otočených k pódiu se stolem a křesly pro starší členy Rady, čtveřici, která dohlížela na hlasování a návrhy čtyřiaadvaceti řadových členů sedících v lavicích.

Jeden ze starších radních Lazlo Spits otočil stránku v knize, kterou měl před sebou. „Návrh byl přijat,“ oznámil a udělal si poznámku. Nikdo nic nenamítal, návrh tedy nebyl nijak problematický.

Řadoví členové seděli v předních řadách, zbytek byl vyhrazen publiku. Většinu členů Lu znala stejně jako Annalisu a Biancu z doby, kdy všichni ještě byli rebely. V první řadě sedělo pět lidí, kteří bojovali pod Kari při přepadení skladiště na pobřeží. Vlevo zase dvě ženy, které se spolu s její matkou vplížily do církevní misie a osvobodily dva tucty zajatých rebelů.

Ženy nyní klidně seděly, oblečené ve vzdušných sukních a plátěných kabátcích, muži měli pláště s mosaznými knoflíky a třírohé klobouky. Všichni měli tmavou pokožku a vážný výraz. Nikdo by nepoznal, že jsou to bývalí povstalci.

Argridští vyslanci v přední části se soustředili na starší radní. Lu si jich záměrně nevšímalá, ani šepotu, který jejich přítomnost vy-

volávala. Instinkt ji stále varoval, že jsou to nepřátelé. Léta strachu a bojů se nedají jen tak snadno vymazat.

Zadýchaná Lu vklouzla do lavice vedle svého otce.

Tom se usmál. Narudlý nádech pokožky mu dodával vřelý výraz, nikdy neměl daleko k tomu, aby se na ni usmál nebo mrkl.

„Nechtěli jsme tě tahat od Annalisy,“ zašeptal. „Vím, že jste se teprve nedávno začaly znovu stýkat. Je to hrozné. Dva lidé přežijí revoluci a do dvou let je zahubí nemoc.“

Lu mu chtěla říct, že Bianca je sice mrtvá, ale Annalisa ještě žije. „To nic,“ zalhala. Kde by to ale bylo horší? V nemocnici s trpící přítelkyní, nebo tady, co by kamenem dohodil od argridských diplomatů, kteří vraždili její lidi? „Co víme o tom zajatém říčním pirátovi?“

„Bell byl v cele s běžnými kriminálníky. Ostatní piráti ho prozradili.“

„Co jeho posádka?“

Tom zavrtěl hlavou a chtěl něco říct, když Lazlo udeřil kladívkem.

Všichni včetně Lu zpozorněli. Během revoluce často využila toho, že si nepřátelé v přítomnosti dětí nedávali pozor na jazyk a vyzradili mnohé podrobnosti, které tak vyslechla. I nyní, když její matka byla starší členkou Rady a otec řadovým členem, její rodiče spoléhali, že zaslechne něco, co by činitelům uniklo.

„Další bod se netýká našeho vyjednávání,“ řekl Lazlo, „ale jestli naši hosté dovolí, odsoudíme usvědčeného zločince a během hodiny budeme pokračovat.“

„Obviněný ještě nebyl usvědčený,“ obrátila se matka Lu na Lazla. „Ani jsme ho nevyslechli.“

„K čemu by to bylo?“ opáčil Lazlo a nahlédl do své knihy. „Devereux Bell je podezřelý z víc než tří tuctů krádeží na Svatém Lorayi. Podle svědků přímo z hradních zásob uloupil cesmínu pestrou, viděli ho při přepadení dvou lodí s nákladem ohnice, vydával se za členy Rady. . . a tak bych mohl pokračovat. Syndikáty mají alespoň nějakou čest a nekradou, co je pod naší ostrahou. Ale nezávislý pirát